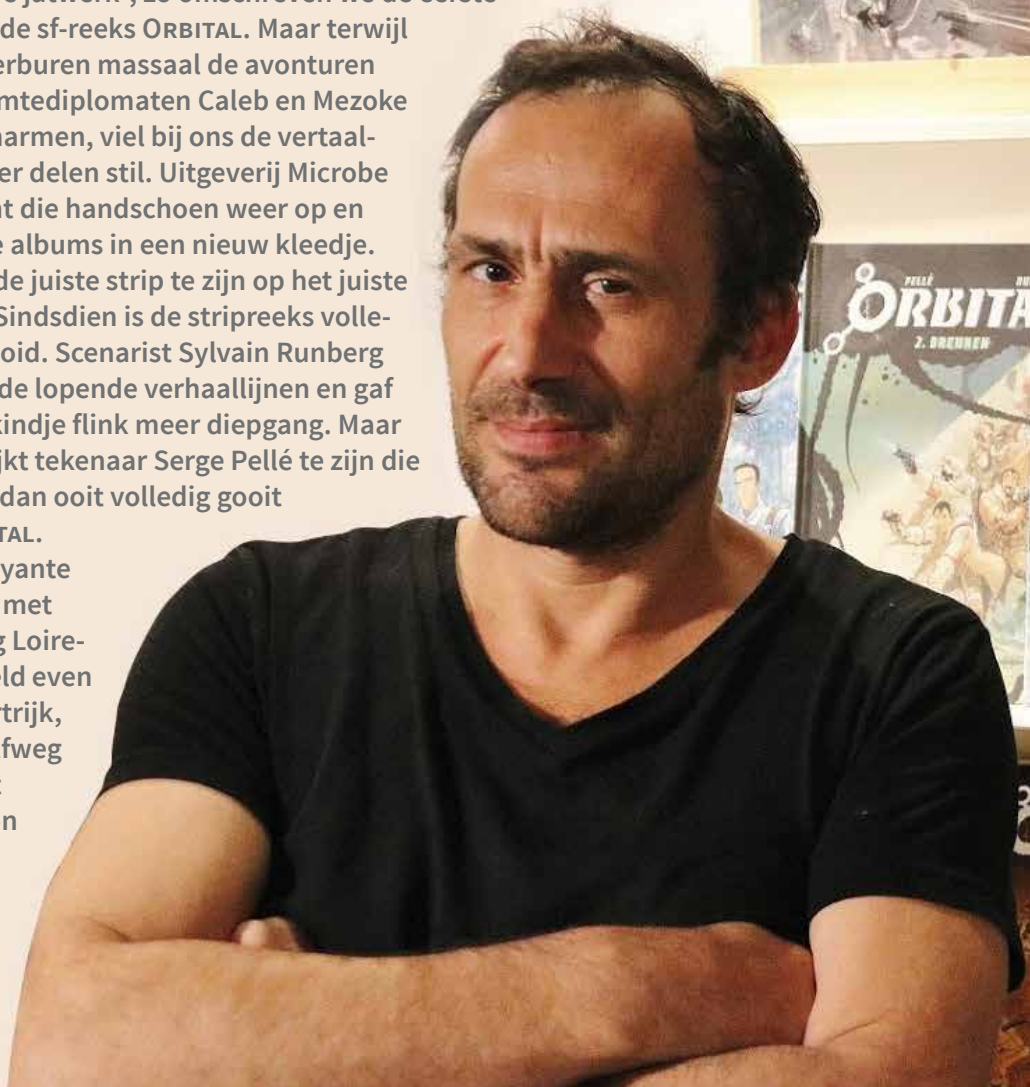

INTERVIEW SERGE PELLÉ DOOR WOUTER PORTEMAN

“Het betere jatwerk”, zo omschreven we de eerste delen van de sf-reeks ORBITAL. Maar terwijl onze zuiderburen massaal de avonturen van de ruimtediplomaten Caleb en Mezoke blijven omarmen, viel bij ons de vertaaltrein na vier delen stil. Uitgeverij Microbe nam recent die handschoenen weer op en stopte alle albums in een nieuw kleedje. Het blijkt de juiste strip te zijn op het juiste moment. Sindsdien is de stripreeks volledig ontplooid. Scenarist Sylvain Runberg bundelde de lopende verhaallijnen en gaf zo zijn sf-kindje flink meer diepgang. Maar de ster blijkt tekenaar Serge Pellé te zijn die zich meer dan ooit volledig gooit voor ORBITAL.

De flamboyante Fransman met zijn sappig Loire-dialect hield even halt in Kortrijk, ergens halfweg tussen het TGV-station van Rijsel en FACTS Gent. Tijd voor een babbel!

U hebt deze vraag waarschijnlijk al duizend keer gehoord, maar ik kan er niet omheen: in welke mate is ORBITAL een frissere versie van RAVIAN?

PELLÉ: “Het klinkt vandaag wat onnozel, maar toen ik begon met ORBITAL leek het me gewoon een kortlopend sf-stripje te worden met twee leuke personages in de hoofdrol. Die opzet was zo gevraagd door uitgeverij Dupuis. Maar blijkbaar leunden we toen nogal dicht aan bij de leefwereld van Jean-Claude Mézières. Omdat de serie vandaag nog altijd bestaat, mogen we die initiële insteek nog altijd in elk interview verdedigen. Ach, ik hou wel van RAVIAN. Toen ik vijftien was, won ik ooit een tekenwedstrijd. Met die 500 Franse frank (ongeveer 78 euro, red.) kocht ik toen bijna alle strips van de reeks. Natuurlijk waren er de geweldige tekeningen, maar het

was vooral de uitgesproken vriendschap tussen Ravian en Laureline die me toen enorm aansprak. En die chemie komt ook terug in ORBITAL. Maar als ik nu eerlijk moet antwoorden op je vraag is er behalve dat vandaag nog nauwelijks een verband tussen beide stripreeksen. ORBITAL is immers veel zwarter. Sommige zeggen zelfs cynischer.”

Net als RAVIAN spelen jullie toch ook de romantische, geopolitieke en ecologische kant uit van de sf?

PELLÉ: “Dat klopt. Maar dat zijn nu eenmaal de favoriete onderwerpen van een space opera. En in dat populaire sf-genre zit ORBITAL ook. Mocht je ooit eens scenarist Sylvain Runberg interviewen dan zou hij je zeggen dat hij vooral geïnspireerd werd door sf-romans van Philip K. Dick, Robert Silverberg en Iain M. Banks.”

“In Orbital zijn de mensen het slijk van het heelaal! Maar ik probeer dat wat te nuanceren.

En waar hebt u die liefde vandaan gehaald?

PELLÉ: “Mijn grootste inspiratiebron was het stripblad MÉTAL HURLANT. En via via ben ik dan in RAVIAN gerold.

Hoe moeilijk is het als tekenaar om niet beïnvloed te raken door reeksen als KONVOOI, DE INCAL en andere STAR WARSen?

PELLÉ: “Alle space opera’s hebben een grote gemene deler. Ik heb natuurlijk de bekendste sf-films zoals STAR WARS, BLADE RUNNER en ALIEN gezien, maar ik heb zeker niet alle strips die je opnoemt gelezen. Meer nog, ik lees geen sf-strips of -boeken. Het is niet dat ik mijn werk niet naar huis wil

meenemen, maar ik lees veel liever journalistieke essays of pure geschiedenisverhalen.”

In ORBITAL kunnen meer dan zevenhonderd rassen vreedzaam samenleven. Enkel met de mensen is er ellende. Is dat niet te simplistisch voorgesteld?

PELLÉ: “In ORBITAL zijn de mensen het slijk van het heelaal! Maar ik probeer dat wat te nuanceren. De Kiderlocks en de Acheroden zijn ook niet de braafste! Maar je stelling klopt wel. Dit is ook zowat het uitgangspunt van de reeks. We kozen er bewust voor om de mens voor te stellen als gewelddadige paria’s die onderontwikkeld zijn op

technologisch vlak en het lastig hebben om met andere volkeren samen te leven. Moesten we misschien de mens op een voetstuk plaatsen omwille van zijn zogezegde intelligentie? Dat verdoken samenlevingsracisme van de mens sluit volgens ons heel goed aan bij de hedendaagse tijdsgeest.”

Is het daarom dat je van Mezoke Izzua een zwarte heldin hebt gemaakt?

PELLÉ: “Sylvain had graag een aantrekkelijk buitenaards wezen als werkpartner voor Caleb gehad. Ik heb er dan maar een zwarte Sandjarr van gemaakt. Mezoke is voor mij het symbool van Afrika. Grafisch is ze ge-

De zeven bij Microbe verschenen albums van ORBITAL. deel 8 verschijnt in 2018.

De pagina's met Mezoke erop zien er altijd goed uit. Die vreemde zwarte vlek valt onmiddellijk op en trekt alle aandacht.

baseerd op een Afrikaans masker dat ik ooit heb gekregen van mijn grootmoeder.”

Een masker... Is het daarom dat ze geen neus heeft?

PELLÉ: “Ja. Ik heb echt gezwoegd op haar personage. Ik worstelde met haar pupillen en haar witte wenkbrauwen, maar voor mij kwam ze pas tot leven toen ik die zaken achterwege liet. Ik wou dat ze er ondoordringelijk uitzag met een zo neutraal mogelijk masker dat wij, mensen, heel moeilijk kunnen interpreteren. Teken je een pupil in haar oog dan is ze plots wel leesbaar. Maar dat wou ik dus niet.”

Maakt u het uzelf dan niet nodeloos ingewikkeld? Nu heb je enkel nog haar mond om emoties over te brengen.

PELLÉ: “Inderdaad. Ook met haar ogen kan ik wat spelen. Een klein beetje spits, open of gesloten zegt vaak al wat. Maar zonder die pupillen en wenkbrauwen is dat niet evident. Maar het gros van haar gevoel brengt ze over via haar bewegingen.

Zoals een mime zijn die wat grootser dan normaal. Ach... Mezoke is verdomd lastig om te tekenen. Je moet haar ogen en mond precies juist plaatsen, anders is het om zeep. Maar net dat ongrijpbare maakt van haar een uitstekend buitenaards wezen. De pagina's met Mezoke erop zien er ook altijd goed uit. Die vreemde zwarte vlek valt onmiddellijk op en trekt alle aandacht. Ze reflecteert ook geen straaltje licht. Ze blijft diepzwart. Ik hou echt van die zwarte accenten. Daarom heb ik er ook voor gekozen dat Kristina Swany en haar bende vrijbuiters ook zo'n egaal zwarte maskers dragen bij die gijzelingsactie.”

Tekent u dan liever Caleb?

PELLÉ: “Putain! Caleb is voor mij nog moeilijker om te tekenen. Anatomisch is hij gemakkelijk, maar het heeft vijf albums geduurd voor ik hem echt in mijn vingers had. In de eerste vier albums nam hij altijd het woord en zo droeg hij het verhaal. De andere personages rondom hem hadden duizend keer meer karakter. Ik denk nu maar aan Mezoke, Nina of Ekkliid.

Daar kan je als tekenaar mee spelen. In de wat neutrale Caleb kon ik me niet echt inleven. Ik heb een hekel aan perfecte mensen. Dat veranderde natuurlijk toen hij verteerd werd door die Varosash. Die maakte van Caleb een ander, vreemd mens. Eentje met veel meer diepgang en dualiteit.”

Bent u blij dat Caleb uiteindelijk zijn superkrachten is kwijtgeraakt?

PELLÉ: “Natuurlijk, want dat zou de reeks helemaal kapotgemaakt hebben. Een superheld is saai. Net daarom hebben ze altijd één zwakke plek. Ik ben enorm opgelucht dat Caleb geen held meer is. Nu heeft hij nog enkel de gave om met een Nevronoom te kunnen communiceren, maar dat is iets anders dan krachten hebben die hem uit elke benarde situatie kunnen bevrijden. Hij is zalig imperfect.”

Voor iemand die een hekel heeft aan perfecte mensen is ORBITAL toch de ideale reeks. Niemand is 100% zuiver. Iedereen is én goed én slecht. Waarom hebben jullie er niet voor gekozen om een

echte slechterik in het verhaal te brengen?

PELLÉ: “Ik vind het wel goed zo. Maar die Varosash was toch een geweldige slechterik? Je zag hem niet aankomen. Je was gewoon doodsbang. En dan was hij weer weg. Iedereen was er bang van. Dit was zo zalig om te tekenen, net omdat je wist dat van zodra hij zichtbaar werd je er ook niet meer bang van zou zijn. Die pure angst bij zijn slachtoffers is schrikwekkender dan gelijk welk getekend monster. Kijk maar naar **Ridley Scotts Alien**. De spanning voor je het beest ziet, is erger dan achteraf... De Acheroden waren dan weer politieke booswichten.”

Maar zo is de goede Evona Toot toch ook? Als leider van Orbital heeft zij

Deel 8 vormt een soort einde. En daarna maken we een drieluik met religie als hoofdthema. Ik voel dat ik meer pagina's nodig heb om mijn ding te kunnen doen.

even gewelddadige beslissingen genomen.

PELLÉ: “Macht is een vreemd beestje. Dat vertekent een mens en... een buitenaards wezen.” *(lacht)*

De Nevronomen — de reusachtige, levende ruimteschepen — hebben straks de hulp van een mens en een Sandjarr nodig om hun probleem op te lossen. Is dat niet een beetje onnozel? Zij lijken me de hoogst ontwikkelde wezens van ORBITAL te zijn!

PELLÉ: “Ze kunnen ook niet anders. Ze zijn uitgeput! De Nevronomen hangen allemaal boven ammoniakmeren op verschillende planeten en wachten gewoon tot ze ontploffen. Op Angus na zijn het allemaal gigantische zelfmoordmachines geworden.”

Oké maar Angus alleen kan toch iedereen uitschakelen? Het enige wat ik kan bedenken, is dat ze bang zijn van een reusachtig of superklein wezen dat dan de ultieme slechterik wordt van het verhaal.

PELLÉ: “Ssst. Kom eens wat dichterbij. *(samenzweerderig)* Ik kan je helaas niets meer zeggen. *(lacht)* Dat wordt het grote verhaal van het achtste deel! Ik wil de spanning niet verpesten!”

Maar ik zal het aan niemand zeggen! Alleen opschrijven voor onze lezers.

PELLÉ: *(lacht)* “Vooruit dan maar. Om de Nevronomen te helpen, belanden onze helden op een vreemde planeet, maar worden ook daar niet geconfronteerd met het Grote Kwaad.

Integendeel, de oplossing ligt er in een piepklein ridicul hoekje, in een van de krochten van de quantumfysica. Op het einde van deel 8 zullen de kaarten echt door elkaar geschud worden. De winnaars zullen de verliezers zijn en omgekeerd. Ik hoop dat het onze lezers zal bevallen.”

Nee maar, quantumfysica... Jullie maken het de lezers niet gemakkelijk, hé?

PELLÉ: “Vind je ORBITAL dan een complexe serie?”

Ja en nee. Als je een nieuw deel leest zonder de vorige te herlezen, is het één grote WTF?. Maar als je de hele serie na elkaar leest, passen de puzzelstukjes perfect in elkaar en kan je niet anders dan bewonderend tussen je tanden fluiten. Ik vind het een absolute topserie, maar wel eentje waar je wat moeite moet voor doen.

PELLÉ: “Voilà, dat is wat ik hoopte te horen. Ik raad iedereen aan om bij elk album de vorige delen te herlezen.”

Ik vind wel dat jullie die onduidelijkheid zelf in de hand werken. Elke twee albums zouden een tweeluik zijn. Voor mij vormen alle zeven delen tot nu toe één groot epos.

PELLÉ: “Deel 8 vormt een soort einde. En daarna maken we een drieluik met religie als hoofdthema. Ik voel dat ik meer pagina's nodig heb om mijn ding te kunnen doen. ORBITAL is begonnen als een gewone Franco-Belgische strip van 48 pagina's met een mooi koppel in de hoofdrol. Klassieker kan haast niet. De keuze voor een tweeluik was toen ook logisch. We hadden maar een contract voor twee delen. Maar de uiteindelijke oplage van de eerste cyclus was niet onaardig (er wordt gewag gemaakt van een oplage van minimum 450.000 exemplaren voor de eerste delen, red.) en we konden verder. Onze wereld hebben we dan maar uitgebreid en uitgediept.”

Zijn jullie niet de LARGO WINCH van de sciencefiction? Ook hij is een naïeve, neutrale held die de wereld redt van geopolitieke

Caleb maakt kennis met een Varosash (uit ORBITAL 4: RAVAGES).

Ik word meer en meer een artisanale striptekenaar.

samenzweringen en dit alles gegoten in klassieke tweeluiken. Ik denk zelfs dat op dezelfde pagina's de effectieve actie begint.

PELLÉ: "Héhé, dat is nu echt een vraag die je aan Sylvain moet vragen."

Hoe hebt u uw sf-wereld eigenlijk opgebouwd?

PELLÉ: "In mijn vroegere job als game-designer bij **Ubisoft** was ik het gewoon om complete fantasywerelden te creëren. Daarnaast was ik betrokken als storyboarder bij het tekenfilmproject van **KAPUT & ZÖSKY** (een komische sf-reeks van **Lewis Trondheim**, red.). Dankzij beide ervaringen ben ik er relatief snel in gelukt om **ORBITAL** op papier te krijgen. Sylvain bleef in het begin ook typische sf-avonturen schrijven. Dat geeft je toch wat houvast. Ik moest niet tot het gaatje gaan, enkel de eerste twee delen moesten bevolkt worden. Nu zitten we toch in een wat andere situatie. We zijn losgebroken en ik moet me veel meer voorbereiden. Ik heb steeds een aantal schetsboekjes bij waarin ik complete biotopen uitteken. Dit zijn zowel de fauna, flora als de buitenaardsen die er wonen. Hier, doorblader maar even."

Waw. Dat is geen schetsboek meer maar een hele encyclopedie!

PELLÉ: "Sommige van die tekeningen heb ik integraal overgenomen in deel 8."

Knap zeg! Dat wordt een heel nieuwe wereld. Is het de bedoeling dat u eerst de decors uittekent en die dan via de computer integreert in de strip?

PELLÉ: "Nee. Ik word integendeel meer en meer een artisanale striptekenaar. In de eerste vier delen recycleerde ik soms stukken decor die ik dan al of niet ingezoomd integreerde in de kaders. Maar nu werk ik met een directe inkleuring. Ik teken eerst alles uit en schilder die platen dan volledig in plakkaatverf. Ik heb die technieken vroeger allemaal geleerd op de (gerenommeerde, red.) kunstschool BrassArt in Tours."

Waarom kiest u er in de latere delen voor om enkel de personages met zwart te omlijnen?

PELLÉ: "Als ik de decors ook zwart zou omlijnen, wordt het me toch wel wat te zwaar. Door enkel de personages op de voorgrond te accentueren, haal ik ze meer uit de tekening en krijg je

Fragmenten uit de schetsboeken van Serge Pellé.

Ik zou eeuwig aan dezelfde plaat bezig blijven en mijn uitgever zou er geen enkel boek meer door verkopen.

meer diepte. Sommige mensen zeggen daarop dat mijn achtergronden daardoor te vaag en onaf zijn, maar die kritiek neem ik er wel bij.”

Als je de decors nauwkeurig bekijkt, kan men u toch allerminst van vaag haastwerk beschuldigen.

U lijkt me juist een heel nauwgezette tekenaar met zeven ORBITALS in de laatste twaalf jaar.

PELLÉ: “Ik probeer bij elk album mijn grenzen te verleggen. Het moet alsmaar beter. In het volgende deel zitten enkele platen waarover ik zelf uiterst tevreden ben. Maar over het algemeen ben ik heel kritisch op mijn eigen werk. Misschien te.”

Mocht u de kans hebben om iets te veranderen aan uw werk, wat zou dat dan zijn?

PELLÉ: “Alleszins niets van mijn oud werk. Wat gedaan is, is gedaan. Dat brengt niemand iets nog bij. Ik zou eeuwig aan dezelfde plaat bezig blijven en mijn uitgever zou er geen enkel

boek meer door verkopen. Ik ben ook **Hergé** niet. Het hertekenen van oude albums lijkt me ook niet logisch. Ik zou het alleszins nooit doen. Het is leuk voor de lezer als die je grafische evolutie kan volgen. Als ik ze zelf herlees, zie ik vooral mijn fouten. Maar daar moet ik dan mee leren leven.”

Hoe vlug tekent u een pagina?

PELLÉ: “Dat kan heel snel gaan. Soms teken ik een plaat in een dag en de volgende dag kan ik ze helemaal schilderen. Laten we zeggen dat dit varieert tussen twee en een halve dag tot een dikke week. Soms is het wroeten, zoals je kan zien op de foto’s die aan het begin staan van elk album.”

Wat tekent u het liefst, de eerder intimistische scènes of de grote explosies?

PELLÉ: “Ik teken alles even graag zolang ik maar genoeg tijd heb. Als ik mij moet haasten, zie je dat. Ik schilder heel vaak alles per laagje. Daar kruipt tijd in. Daar moet tijd in kruipen. En

De actie klein in het midden, een stijlkenmerk van Serge Pellé (uit *ORBITAL 6: VERZET*).

soms staat het geheel me niet aan en begin ik opnieuw. Zonder rancune.”

Een van je stijlkenmerken is om de sterkste actie klein in het midden van de pagina te plaatsen in een smalle, paginabrede prent. Een

comictekenaar zou net omgekeerd werken en die prent serieus opblazen of er een volledige pagina van maken.

PELLÉ: “Maar ik ben dan ook een bescheiden, halve Belg! Mijn overgrootvader was een Belgische kleermaker

Vijfentwintig afgewerkte pagina’s heb ik toen aan de kant gelegd. Die zijn dus nooit gebruikt... Dupuis heeft me gelukkig meer tijd gegeven, maar terecht ook die pagina’s niet betaald.

uit de regio van Namen. Hij heeft wel mijn overgrootmoeder gedumpt, maar dat is een ander verhaal. *(lacht)* Hoe dan ook lijkt me dat voldoende om mijn Belgische wortels en mijn Europese tekenstijl te rechtvaardigen. Wat die paginaopbouw betreft, vind ik dat juist een sterke kadrering. Er zit meer ritme en spanning in dan in de meeste comicpagina’s.”

Bezorgt scenarist Runberg u enkel de tekst of ook een decoupage?

PELLÉ: “Sylvain bezorgt me meestal wat aantekeningen. Het gebeurt dat hij een decoupage maakt en daarin de dialogen plaats. Hij ziet dat zelf als een dialoog-decoupage. Zo weet hij dat het vertelritme goed zit. Grafisch krijg ik vrij spel. Of de pagina nu acht, negen of elf prenten telt, is niet belangrijk. Het ritme en de intentie van Runberg moet duidelijk zijn.”

Krijgt u het volledige scenario in één keer?

PELLÉ: “In het begin wel. Maar toen be-

gon Runberg aan verschillende scenario’s tegelijk te werken en kreeg ik het plots in kleinere hoofdstukjes binnen. Ik weet vooraf wel in detail waar het verhaal naar toe gaat, maar dan moeten de dialogen nog geschreven worden en dat kan wel wat duren. Voor de laatste delen krijg ik opnieuw het volledige album binnen en dat vind ik veel leuker en ook wel noodzakelijk. Zo heb ik een beter zicht op het geheel. Ik wil niet meer meemaken wat er met deel 5 is gebeurd.”

Wat bedoelt u?

PELLÉ: “Ik was al enkele maanden volop bezig met dat album. Op dat moment had ik ongeveer al de helft getekend en ingekleurd. De andere helft was al geschetst tot op zo’n zeven pagina’s voor het einde en toen blokkeerde ik. Ik kreeg de rest van de tekst niet meer verwerkt in het album. We moesten nog te veel vertellen waardoor de tekeningen onder druk kwamen te staan. Het was echt niet mooi meer om te zien. Ik ben er bij-

voorbeeld helemaal geen voorstander van om dialogen te gebruiken in actiescènes. Dan heb je geen adem meer om te babbelen. Bovendien beïnvloedt elke dialoog de dynamiek van een actiescène. Ik belde Sylvain op en uiteindelijk zijn we eruit geraakt. Hij heeft het album herschreven, maar ik moest het gros wel helemaal herteekenen. Vijfentwintig afgewerkte pagina’s heb ik toen aan de kant gelegd. Die zijn dus nooit gebruikt... Dupuis heeft me gelukkig meer tijd gegeven, maar terecht ook die pagina’s niet betaald. Het was een moeilijke tijd, maar ik wil kwaliteit afleveren. Hierop wil ik geen compromissen maken. Maar bovenal wil ik echt nooit meer in zo’n situatie terecht komen.”

Uw actiescènes zijn één en al beweging. Toch gebruikt u nauwelijks onomatopoeën.

PELLÉ: “Ik hou daar gewoon niet van. Er zijn er wel enkele zoals die ‘clic’ van de directrice die continu het dopje van haar balpen aan- en uitklikt. Maar een

Grafisch is alles duidelijk en de personages hebben nu voldoende inhoud. Ik kan me nu verdiepen in de wonderlijke wereld van Orbital.

Zicht op de tekenkamer van Serge Pellé tijdens het maken van deel 4.

‘Boem’ bij een explosie vind ik niet nodig. De rondvliegende brokstukken vertellen genoeg. Mijn lezers hebben dit ook niet nodig. De serie staat er nu wel. Grafisch is alles duidelijk en de personages hebben nu voldoende inhoud. Ik kan me nu verdiepen in de wonderlijke wereld van ORBITAL.”

Welk buitenaards wezen tekent u eigenlijk het liefst?

PELLÉ: “Ik heb heel graag de Rapakhuns (een soort gigantische, kannibalistische vlooiën uit deel 3 en 4, red.) getekend. Ik ben steeds op zoek naar E.T.’s die er wat geschift en walgelijk uitzien. Kijk, dat worden deze uit deel 8.”

Dat belooft! Wat me opvalt is dat in alle sf-series de buitenaardsen bijna even groot of klein zijn als de mensen.

PELLÉ: “Dat is gewoon praktisch. Je kan wel een paar bladzijden lang spelen met supergrote of -kleine wezens, maar na een tijdje wil je toch wel dat ze passen in normale prenten.”

Logisch. Maar net daarom vind ik Angus, het gigantische, levende ruimteschip, een schitterende vondst. By the way, is de naam Angus gebaseerd op Angus Young, de gitarist van AC/DC?

PELLÉ: “Inderdaad! We vonden dat

een zalige knipoog. En Nina Liebert is een hommage aan **Anna Liebert** uit **Naoki Urasawa’s** MONSTER. Dat is een van de lievelingsreeksen van Sylvain. Ach, ik ben gek op Angus. Ik zal je nog eens een anekdote vertellen. Op het einde van deel 5 verrijst Angus plotse-ling voor de ogen van zijn hersteller Dernid en bestuurster Nina Liebert. Je ziet dat hij een heel andere vorm heeft gekregen. Voor de gein heb ik Runberg en Dupuis een valse pagina opge- stuurd waarop Angus in zijn oude jasje verrijst. Ze vonden die prima maar zo had ik alle tijd om na te denken over hoe de nieuwe, sterkere Angus eruit moest zien. Op het eind heb ik dan iedereen verrast met de nieuwe pagi- na. Dat is de manier waarop Sylvain en ikzelf het liefst werken. Ik verander nooit de intentie van zijn verhaal maar grafisch leg ik de lat steeds hoger. Zo kreeg ik voor Angus’ zijn eerste ruim- tegevecht plots door dat hij zijn raket- ten afvuurde, maar dat kreeg ik niet getekend. Een Nevroneem voert zo geen oorlog, het zijn levende wezens. Daar ga ik dan in discussie over tot we er weer uitkomen. Zo houden we el- kaar scherp.” *(lacht)*

Houden zo! Bedankt voor het interview. En veel succes!

Met dank aan De Boekenwolf.